

Καθ' οδόν για τη Μονή Παντοκράτορος (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/28UZC4s>]

Τώρα η φύση οργιάζει, ακόμα και έτσι πλούτη χαρίζει. Τα δάση υλοτομούνται και οι κορμοί που πέφτουν αποδίδουν σ' όσα μοναστήρια έτσι δραστηριοποιούνται. Τα δάση είναι πλούτος και τις αποδοχές δεν περιφρονεί κανείς. Ευτυχώς ακόμα τα δάση είναι τόσο πυκνά που δεν γίνεται αισθητή η διαφορά. Μπορεί να τους κάνουν και καλό. Τώρα, γιατί αργότερα η κοπή των δέντρων θα είναι κάτι αιματηρό. Από ψηλά, από το λόφο το είδαμε το Βατοπαίδι. Διακρίνεται από μακριά με τα καμπαναριά και τους πύργους. Ολόκληρη πολιτεία. Πνιγμένη σ' ένα πράσινο ελιάς, στην άκρη της κοιλάδας που κλείνεται από χαμηλούς πευκόφυτους λόφους. Στη θάλασσα, στον απάνεμο κόλπο καθρεπτίζονται οι ταρσανάδες, τα καρνάγια και οι αποθήκες.

Ι. Μ. Παντοκράτορος

Περνώντας πλακόστρωτα με μια ιδιαίτερη τέχνη, το όμορφο ξυλόστεγο κιόσκι του πηγαδιού με τις γούρνες και τα πεζούλια μπαίνεις στο μοναστήρι. Τα σκαλοπάτια που ανεβαίνεις μισοφέγγαρο, δεν κόβονται πουθενά μέχρι την πύλη. Πλούσιο, ιδιόρρυθμο μοναστήρι, τα έσοδά του, λένε, είναι περίπου τέσσερα και μισό εκατομμύρια δραχμές το χρόνο. Όμως οι καλόγεροι εκεί είναι λίγοι και γέροντες. Εκείνη τη μέρα δεν δέχονται επισκέπτες γιατί περιμένουν μια ομάδα σαράντα μοναχών και δεν διαθέτουν ούτε χρόνο ούτε χώρο. Μια απρόσμενη υποδοχή από τον αρχοντάρη. Έπρεπε να φύγουμε. Ρίξαμε μια γρήγορη ματιά στο μοναστήρι. Οι πύργοι, τα παρεκκλήσια, η φιάλη, η τράπεζα, το καθολικό, τα είδαμε. Όλα ήταν κλειστά και έτσι το εσωτερικό μας παρέμεινε κρυφό. Η αυλή χορταριασμένη. Παντού η σιωπή ή η άσκηση της σιωπής. Ερημιά, μια μεγαλόπρεπη ερημιά και μια προσμονή. Άλλη ψυχή δεν είδαμε εκτός από τον πορτιέρη και τον αρχοντάρη. Έξω είχε πολλή κίνηση. Άφθονη ξυλεία στο μουράγιο. Οι εργάτες κουβαλούσαν με τα ζωντανά κορμούς κομμένους. Τα γύρω περιβόλια χέρσα, μισόξερα και παρατημένα. Οι ταρσανάδες μεγάλοι, ένα μικρό λιμάνι και η αστυνομία. Η θάλασσα μπροστά και η παραλία ένα σύνολο αδιαμφισβήτητο.

Μεσημέρι, ανηφοριά και ο δρόμος μακρύς για το μοναστήρι του Παντοκράτορα. Ιδρώτας και κούραση και η συντροφιά ενός παλιού αγιορείτη και τώρα ιεροκήρυκα ανά την Ελλάδα, του Μόδεστου:

-Τους άθεους τους τιμωρεί ο Θεός.

-Τους ιεχωβάδες δεν τους κυνηγά ο Καραμανλής. Πήγα και χτυπήθηκα στη Ριζούπολη με τους χωροφυλάκους που τους φυλάγανε για την πίστη μας. Όλοι είναι όμως αμαρτωλοί.

-Ο Καραμανλής έχει ενενήντα βαθμούς «κριτικής» επειδή δεν κυνηγά τους άπιστους, στα άλλα είναι καλός. Μόνο ο Μεταξάς έχει πεντακόσιους βαθμούς (άγνωστο γιατί). Ο Παπαντρέου τριάντα, ο Ηλιού είναι συμπαθητικός, έχει σαράντα. Ο Παπαδόπουλος είχε δέκα.

Μας τα έλεγε ο ερημίτης που τη νύχτα του τα έλεγε ο θεός. Για τον Φλωράκη δεν ρώτησε και σε καμιά περίπτωση βέβαια δεν θα περιμέναμε περίπλοκη μέθοδο εξακρίβωσης και ψυχολογική διερεύνηση του επιχειρήματος. Ελαφρολογίες με το χαρακτήρα και τη συναίσθηση της ώρας και ανάλογα με την αποστολή και την πνευματική κατάσταση.

Φτάσαμε το απογευματάκι στο μοναστήρι του Παντοκράτορα. Μικρό και όμορφο, στα πλαίσια των ανθρώπων. Με πύργο. Καλή υποδοχή, ήπιαμε καφέ. Αμέσως

τραβήξαμε για τα μεσόγεια για να δούμε πριν βραδιάσει την επιβλητική ρωσική σκήτη του Προφήτη Ηλία. Φαινόταν μεγάλη και πλούσια και από τόσο μακριά τόσο μεγαλόπρεπη πριν δύσει ο ήλιος. Αφήσαμε τα πράγματα στη Μονή Παντοκράτορα που θα διανυκτερεύαμε και μαζί με τον Μόδεστο, τον ιεροκήρυκα, πήραμε την ανηφόρα. Μικρή διαδρομή, απογευματινή δροσιά και ανάλογη φλυαρία. Έπεφτε ο ήλιος. Τα κτίρια αποκτούσαν μια πιο πλούσια διάσταση. Παλιά είχε τετρακόσιους μοναχούς, τώρα είναι ζήτημα αν είναι εκεί δυο με τρία άτομα. Τώρα και εκεί ερημιά. Στρογγυλοί οι ρωσικοί τρούλοι μας υποδέχονταν. Κλειστή η είσοδος, χαλάσματα οι πρώτοι κήποι. Το νοσοκομείο άδειο, γερνούσε και δεν είχε ποιους να θεραπεύει. Πεντακάθαρη η εσωτερική αυλή. Στο μέσο της η εκκλησία, πέτρα άσπρη και γρανιτένια καλά δουλεμένα. Σαν να μην την έχει αγγίξει τίποτα. Λάμπουν στον ουρανό οι τρούλοι και το καμπαναριό. Όμορφα διατηρημένα τριγύρω το πηγάδι, τα παρεκκλήσια και τα κελιά. Ένας αμερικάνος καλόγερος μα ξενάγησε στην εκκλησία. Ένα δημιούργημα του 19^{ου} αιώνα με τα χρήματα του τότε τσάρου της Ρωσίας. Το πάτωμα ήταν ξύλινο και στα υπόγεια υπήρχαν κρύπτες. Η αρχιτεκτονική είχε ποικίλα ρωσικά στοιχεία. Μέσα στο καθολικό οι τοίχοι άδαιοι και λευκός ο τρούλος, θόλοι και κολώνες όλα άδεια.

[Συνεχίζεται]